

Gulamani, T., Uliaszek, A. A., Chugani, C. D., & Rashid, T. (2020). Attrition and attendance in group therapy for university students: An examination of predictors across time. *Journal of Clinical Psychology, 76*(12), 2155-2169.

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC7666048/>

Verslaggever: Anna Bartak

Abstract

Objectives: There exists a dearth of research focused explicitly on predictors of attrition, particularly in the area of group therapy, where both attrition and attendance becomes of primary concern. The present study examined both pretreatment and treatment-specific variables in the prospective prediction of attendance and attrition in group therapy.

Method: Fifty-two participants were randomized to one of two 12-week group treatments. Participants completed baseline interviews and questionnaires, as well as weekly assessments of treatment-specific factors.

Results: No pretreatment factors predicted attendance or drop out, although men attended a larger amount of sessions and were less likely to drop out. Cross-lagged panel analyses supported bidirectional, causal relationships both treatment-specific predictors (therapeutic alliance and number of therapeutic techniques) and attendance.

Conclusions: Successful retention in group therapy may be less predictable from pretreatment factors and instead lie in increasing alliance and fostering the practice of therapeutic strategies.

Wat betekent dit voor de groepstherapie en de NVGP?

Dit is een van de schaarse echte “proces”-studies waar drop-out, cliënt-factoren en therapie-factoren met geavanceerde statistiek met elkaar in verband worden gebracht. Hierdoor kunnen we zien hoe deze factoren elkaar over de tijd heen beïnvloeden. Dit soort onderzoek vraagt veel van de onderzoeker en de praktijk, maar is uiteindelijk vele malen waardevoller dan alleen simpele causale modellen die de realiteit van de groepstherapie geen recht doen. Waar voorheen veelal werd gekeken naar ‘welk soort cliënten’ eerder uitvallen bij een groepsbehandeling, werd hier een complexe interactie gevonden tussen therapeutische alliantie, gebruik maken van behulpzame technieken die men aanleert in therapie, en aanwezigheid in de groep. Het blijkt dat niet alleen een sterkere therapeutische alliantie (met de therapeut maar ook gevoelde cohesie met de groep) leidt tot meer aanwezigheid, maar dat het ook andersom werkt: hoe meer men naar de groep komt, des te sterker voelt men zich verbonden. Hetzelfde geldt voor het gebruik maken van de dingen die men leert in de therapie: hoe meer men dit doet, hoe eerder men ook is geneigd naar de groep te komen en andersom.

Leuk: de auteurs hebben een klein handzaam vragenlijstje ontwikkeld om op een simpele manier alliantie, cohesie en het gebruik van geleerde technieken te meten.

Verrassend: cliënt-factoren zelf doen er veel minder toe dan de gemeten procesfactoren.

Boodschap voor de groepstherapeut: moedig cliënten aan om wat in de therapie geleerd is concreet toe te passen buiten de groepskamer, besteed uitermate veel aandacht aan cohesie en alliantie, en, zoals de auteurs heel pragmatisch zeggen, besteed aandacht aan “getting people in chairs”: doe er alles aan om van begin af aan voor een hoge opkomst te zorgen.

Relevantie voor richtlijnen	● ● ● ○ ○
Relevantie voor onderzoek	● ● ● ○ ○
Relevantie voor groepsbehandeling	● ● ● ● ●
Relevantie voor teamcoaching	● ○ ○ ○ ○
Relevantie voor groepsdynamicaopleiding	● ● ○ ○ ○
Relevantie voor groepstherapieopleiding	● ● ● ● ●
Relevantie voor psychiatrie opleiding en KP opleiding	● ● ● ● ○